

ще ти дадатъ това, що тебъ на мисълъ
неясно е. И може би сърдце
разбра ще го отъ пѣсни и игри...

Майстора (съ увеличение)

Да идеме...

Султана (трѣгва и се спира да се доискаже)

Но едно не забравяй:

Когато се живѣй — за нищо се не мисли...

Отдай се цѣлъ възторгъ да те ласкай

и пѣсенъта духътъ ти да владѣй...

(Взема го подъ ржка и минаватъ въ залата)

Х.

При трона е празно. Следъ малко дойката
надниква отъ къмъ хода и махва съ ржка, като
че вика нѣкого. Явява се Зита. Тя е облечена въ
мжжки дрехи, както е и Дойката.

Дойката и Зита.

Дойката. Отидоха оттаткъ на веселѣе...

Е виждашъ ли!... Какво!... Защо дойдохме?

Зита. (Като занича)

Азъ искамъ да... да си го видя пакъ

съ вѣнеца на глава до свѣтлий Падишахъ...

(Непрестава да занича и гледа)

Дойката.

Е, вижъ го, де!... Вѣнецътъ му прилича...

По хубавъ е дори и отъ Султана.

Зита. (съ болка)

Но виждамъ ли, че лаврова вѣнецъ

го прави тжженъ... и... не е ли бледъ?

(Мълчание)

(Чува се победенъ маршъ и виковете:)

Яшасъмъ, яшасъмъ, яшасъмъ!

(Мълчание).

Зита.

Ахъ, колко е тжженъ!.. Тѣй бледъ и тжженъ!